

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/212/2018
Identifikačné číslo spisu: 8415200908
Dátum vydania rozhodnutia: 25.09.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Katarína Slováčková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8415200908.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne B. A., bývajúcej M. XXX, zastúpenej JUDr. Stanislavom Lampartom, advokátom so sídlom v Starej Ľubovni, Námestie Sv. Mikuláša 29, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Slovenský pozemkový fond, so sídlom v Bratislave, Búdková 36, IČO: 17 335 345, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, vedenom na Okresnom súde Kežmarok pod sp. zn. 10 C 137/2015, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 19. decembra 2017 sp. zn. 20 Co 269/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má voči žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Kežmarok (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 14. októbra 2016 č. k. 10 C 137/2015-263 zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala, aby súd určil, že je vlastníčkou nehnuteľnosti - parcely C.-R. XXXX/XX o výmere 4 267 m², zastavané plochy a nádvoria, zapísané na liste vlastníctva č. XXX pre katastrálne územie Z. L. (ďalej aj „sporná parcela“ alebo „sporný pozemok“) a stranám sporu náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobkyňa nepreukázala nadobudnutie vlastníckeho práva k spornej parcele, keďže nemôže byť ani najmenších pochybností o tom, že žalobkyňa nemohla na dražbe spornú parcelu nadobudnúť, lebo tá vôbec nebola jej predmetom. Súdny exekútor spornú parcelu dražiť nemohol, lebo tá nebola vo vlastníctve povinného TATRAOSIVO, a.s. Veľká Lomnica, ale bola vo vlastníctve Slovenskej republiky a z dražobnej vyhlášky, ako aj zo zápisnice o dražbe je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že ju ani nedražil, medzi draženými nehnuteľnosťami sporná parcela nielenže nie je uvedená, ale ani nebola zapísaná na liste vlastníctva č. XXX, teda ani omylom nemohla byť považovaná za predmet dražby. Dodal, že aj celý obsah spisu súdneho exekútora sp. zn. Ex 69/98 preukazuje, že predmetná parcela nebola predmetom dražby, nebola ani predmetom ohodnotenia znaleckým posudkom vyhotoveným v

zmysle v tom čase účinného § 138 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „EP“), ukladajúceho súdnemu exekútorovi povinnosť obstarat' znalecký posudok na cenu nehnuteľnosti a jej súčastí. V zmysle legálnej definície súčasti a príslušenstva veci v § 120 a § 121 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), ale ani v zmysle logiky veci nemožno za súčasť a príslušenstvo nehnuteľnosti považovať ďalšiu samostatnú nehnuteľnosť. Ani podmienky pre nadobudnutie vlastníckeho práva k spornej parcele titulom vydržania neboli preukázané. Rozlišujúcim kritériom, či ide o držbu oprávnenú alebo neoprávnenú, je dobrá viera držiteľa v tom, že mu držaná vec patrí, resp. jej absencia. Existencia dobrej viery sa posudzuje objektívne. Ustanovenie § 130 ods. 1 OZ vyžaduje, aby oprávnený držiteľ bol v dobrej viere so zreteľom na všetky okolnosti, že mu vec patrí. Zápisnica o dražbe, ako vyplýva z doručky v spise súdneho exekútora, bola žalobkyni ako jedinej účastníčke dražby doručená hneď 25. októbra 1999 a keďže dražené nehnuteľnosti boli v celom procese dražby jednoznačne konkretizované a individualizované, uvedená dražba nemohla založiť ani ospravedliteľný omyl žalobkyne a jej dobromyseľný vstup do držby spornej parcely ako nevyhnutnej podmienky vydržania. O tom, že to nielen mohla a mala vedieť, ale že to aj skutočne vedela, svedčí aj jej žiadosť o kúpu spornej parcely z 23. októbra 2003 a žiadosť o súhlas na zámenu pozemkov z 26. novembra 2012, ako i ostatné úkony, napr. vyhotovenie znaleckých posudkov na objednávku žalobkyne za účelom odkúpenia predmetnej parcely, resp. jej zámene, žiadosť adresovaná obci Veľká Lomnica o zaujatie stanoviska k odpredaju parcely, súhlasné stanovisko obce z 5. novembra 2013. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 19. decembra 2017 sp. zn. 20 Co 269/2016 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil; stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Na odôvodnenie výroku rozsudku uviedol, že sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, keďže súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, správne zistil skutkový stav a vec správne právne posúdil. Na zdôraznenie správnosti odvolací súd doplnil, že žalobkyňa v odvolaní neuviedla žiadne nové relevantné dôvody, ktoré by už netvrdila v prvoinštančnom konaní a s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku. Žalobkyňa vznik svojho vlastníckeho práva odvodzovala od dvoch právnych titulov, a to nadobudnutia vlastníckeho práva v dražbe alebo vydržania. V konaní pred súdom prvej inštancie bolo vykonaným dokazovaním preukázané, že predmetom dražby bol I. Q., parc. č. XXXX/XX o výmere 675 m², súp. č. XXX zapísané na LV č. XXX, obec Z. L., k. ú. Z. L. a garáže parc. č. XXXX/XX o výmere 195 m², súp. č. XXX, zapísané na LV č. XXX, obec Z. L., k. ú. Z. L., so všetkým, čo patrí k týmto nehnuteľnostiam. Takýto rozsah vyplýva z exekučných príkazov z 24. a 26. novembra 1998, zo žiadosti súdneho exekútora na ocenenie nehnuteľnosti z 11. decembra 1998, zo znaleckého posudku a odborného posudku T. P. A., z dražobnej vyhlášky z 22. septembra 1999, zo zápisnice o dražbe nehnuteľných vecí z 25. októbra 1999, z uznesenia Okresného súdu Kežmarok zo 4. novembra 1999, sp. zn. 2 Er 241/1998, ktorým bolo schválené udelenie príklepu súdneho exekútora na dražbu, zo Zápisnice o rozvrhu výťažku z dražby nehnuteľnosti zo 17. januára 2000. Predmet dražby bol jasne definovaný a prípadný vnútorný omyl žalobkyne spočívajúci v tom, že predmetom dražby je aj sporná nehnuteľnosť, nemôže mať za následok to, že by žalobkyňa nadobudla v dražbe vlastnícke právo aj k tejto nehnuteľnosti. Z formulácie „so všetkým, čo patrí k týmto nehnuteľnostiam“ žalobkyňa nemohla vyvodiť, že sporný pozemok je súčasťou či príslušenstvom draženej nehnuteľnosti. Predmet dražby bol špecifikovaný spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o jeho rozsahu, žalobkyňa bola s predmetom dražby riadne oboznámená a spornú parcelu v dražbe konanej dňa 25. októbra 1999 nenadobudla. K nadobudnutiu vlastníckeho práva vydržaním odvolací súd poukázal na dôvody uvedené v rozsudku súdu prvej inštancie, keď nebol splnený jeden zo základných predpokladov vydržania, a to existencia oprávnenej držby. Dobromyseľnosť žalobkyne bola vyvrátená najmä jej listom z 23. októbra 2003 označeným ako žiadosť o kúpu parcely č. XXXX/XX, adresovaným Slovenskému pozemkovému fondu. Dobromyseľnosť žalobkyne vylučuje aj list z 30. júla 2007, ktorým žiadala Katastrálny úrad Prešov o stanovisko k spornému pozemku. Odvolací súd poukázal i na to, že sporný pozemok nebol ani predmetom nájomnej zmluvy z 13. februára 1997. O trovách konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP, ako i čl. 17 základných princípov CSP a stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

3. Žalobkyňa proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnila § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Dôvodila, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesná práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP) a oba sudy sa odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP) tým, že nebrali do úvahy dobromyseľnosť žalobkyne a ustanovenie § 130 ods. 1 OZ, podľa ktorého pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená. Dôvodila, že v konaní riadne preukázala svoju dobromyseľnosť, keď do podrobností popisala okolnosti nadobudnutia prevádzkovej jednotky, ako aj jej ďalšiu držbu a užívanie. Oba sudy dospeli na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávnemu vyhodnoteniu skutkového stavu a vec nesprávne právne posúdili, nezobrali do úvahy právnu domnienku, že držba bola dobromyseľná a napriek tomu, že nebola preukázaná jej nedobromyseľnosť, žalobu nedôvodne zamietli. Dôvodila, že od roku 1999 sa cíti byť vlastníčkou celého areálu I. Q., k dražbe i k ďalším úkonom pristupovala čestne, bez záujmu niekoho poškodiť alebo niečo nedôvodne získať. Prevádzkovú jednotku ako nájomkyňa prevádzkovala viac ako dva roky pred dražbou a vedela, resp. bola presvedčená o tom, čo k celému objektu patrí a nikdy nepochybovala, že tam patrí aj sporná parcela, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou areálu a nikto nikdy od nej nepožadoval platenie nájomného a preto je nepochybné, že konala v dobrej viere a považovala a aj sa považuje za vlastníčku pozemku. Pri dražbe nemala absolútne pochybnosti, že súčasťou dražby je všetko, čo mala prenajaté a bola v dobrej viere, že kupuje celú prevádzkovú jednotku. Namietala, že sudy nedôvodne konštatovali prerušenie dobromyseľnosti v dôsledku listu z 23. októbra 2003, ktorý i podpísala, a to po tom, ako areál hotela už štyri roky nerušene užívala, listu však neprikladala podstatný význam, považovala ho za formalitu s tým, že niečo treba doplniť. Dodala, že sudy pristupovali k veci striktné a formalisticky bez toho, aby zohľadnili skutočný stav, čo podľa nej nie je v súlade s účelom ustanovení zákona o vydržaní. Podotkla, že nemá právnické vzdelanie a kupovala hotel v stave, v akom ho už roky predtým prevádzkovala a nikdy by nekupovala hotel bez prístupu z cesty, bez parkoviska a inžinierskych sietí. Pre celkové posúdenie situácie dodala, že za areál hotela zaplatila sumu 7.500.580,- niekdajších SK, čo bola značná suma a hodnota pozemku spornej parcely bola v čase dražby 328.599,- niekdajších SK, čo by činilo iba 4,38 % z celkovej kúpnej ceny. Uviedla, že má za to, že splnila všetky podmienky na vznik vlastníckeho práva vydržaním a jej žaloba je preto opodstatnená, sudy sa vôbec nezaoberali skutočnosťou, že vydržacia doba plynula jej právnenému predchodcovi, a to spoločnosti SLOVOSIVO, a.s., ktorá predmetný areál užívala, spravovala už od roku 1976. Navrhla, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmenil a žalobe v celom rozsahu vyhovel, alternatívne aby ho zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

4. Žalovaná sa k dovolaniu žalobkyne nevyjadřila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť (§ 447 písm. c/ a f/ CSP).

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

7. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je skôr reštriktívny výklad (1 Cdo 26/2017, 2 Cdo 154/2017, 3 Cdo 42/2017, 5 Cdo 12/2017, 7 Cdo

163/2017, 8 Cdo 73/2017).

8. Žalobkyňa vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 písm. f/ CSP ako i z § 421 ods.1 písm. a/ CSP.

9. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP); v prípade dovolania, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP, je dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

11. Žalobkyňa existenciu procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nevymedzila, len všeobecne hodnotila podľa nej nesprávne zistený skutkový stav, nesprávne vyhodnotenie dôkazov a nesprávne právne posúdenie.

12. Pojmovým znakom vady zmätočnosti uvedenej v § 420 písm. f/ CSP je, že a/ k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom, ktorý b/ znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva c/ v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

14. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a I Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Postupom súdu možno

teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

15. V danom prípade pri posudzovaní dovolania podľa jeho obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) je zrejmé, že žalobkyňa odvolaciu súdu nevytkla žiadne konkrétne nedostatky v jeho procesnom postupe (napríklad v dokazovaní, doručovaní alebo predvolávaní na pojednávanie). Netvrdila z hľadiska procedúry prejednávania sporu, že by jej odvolací súd znemožnil realizáciu jej procesných oprávnení strany sporu a zasiahol do práva na spravodlivý proces. Žalobkyňa v rozpore so zmyslom a účelom ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nepodrobuje kritike procedúru prejednávania veci, iba polemizuje s právnym posúdením odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne a poukazuje na nesprávne vyhodnotenie dôkazov. Podľa aktuálnej judikatúry najvyššieho súdu ale nesprávne právne posúdenie veci, v ktorom spočíva dovolaním napadnutý rozsudok, nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (R 24/2017 a tiež rozhodnutia 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 94/2017, 5 Cdo 145/2016, 7 Cdo 113/2017). Aj v súvislosti s namietanou vadou konania spočívajúcou v nedostatočnom zistení rozhodujúcich skutkových okolností, najvyšší súd uvádza, že prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezakladá nedostatočné zistenie rozhodujúcich okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012 a pre úplnosť dodáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

16. Z týchto dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalobkyne z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nevyplýva, a preto jej dovolanie v tejto časti odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

17. Podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

18. Podľa § 432 ods. 1 a 2 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

19. V prípade dovolania, prípustnosť ktorého vyvodzuje dovolateľ z § 421 CSP, má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam. Závery o (ne)prípustnosti dovolania prijíma odvolací súd na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 CSP). Výsledok posúdenia prípustnosti dovolania je teda podmienený tým, ako dovolateľ súdu vysvetlí (konkretizuje a doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Tento dôvod prípustnosti sa teda viaže na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá nebola rešpektovaná zo strany odvolacieho súdu, a to konkrétne v tom, že odvolací súd zaujal iný právny záver, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach.

20. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa opiera o § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Sama polemika dovolateľky s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

21. Ak dovolateľka v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jej názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže uskutočniť meritorný dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mala dovolateľka na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. Na druhej strane ale v prípade absencie vymedzenia právnej otázky a bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľky (resp. advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľku), z vlastnej iniciatívy vyhľadávať všetky rozhodnutia dovolacieho súdu, týkajúce sa danej problematiky a následne posudzovať, či sa odvolací súd odklonil od názorov v nich vyjadrených; v opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP (pozri Števcík M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK 2016, str. 1382 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 6/2017, sp. zn. 3 Cdo 28/2017).

22. Žalobkyňa, zastúpená advokátom, v dovolaní na preukázanie svojho tvrdenia, že odvolací súd sa pri riešení rozhodujúcej právnej otázky odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, neuvádza v dovolaní žiadne rozhodnutia dovolacieho súdu a ani jasne a určite nevymedzuje právnu otázku, len dôvodí, že odvolací súd i súd prvej inštancie v rozpore s § 130 ods. 1 OZ nebrali do úvahy jej dobromyseľnosť držby spornej nehnuteľnosti.

23. Žalobkyňa tak nevymedzuje ňou uvádzaný dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP. Nie je totiž možné argumentovať tým, že odvolací súd sa pri riešení právnej otázky, od ktorej záviselo jeho rozhodnutie, odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu bez toho, aby dovolateľ poukázal na tie rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré pre konkrétnu právnu otázku tvoria ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. Ak teda dovolateľka prípustnosť dovolania odôvodnila aj § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, t. j. odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, potom mala v dovolaní výslovne uviesť právnu otázku i rozhodnutia dovolacieho súdu predstavujúce ustálenú súdnu prax, od ktorých sa odvolací súd pri riešení právnej otázky, od ktorej záviselo jeho rozhodnutie, odklonil.

24. Podľa § 447 písm. f/ CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

25. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie podané z dôvodu § 421 ods.1 písm. a/ CSP odmietol v zmysle § 447 písm. f/ CSP.

26. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

27. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.